

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

IV. Multitudinem creaturarum siue corporearum siue incorporearum etaim
cathegorematicè infinitam à Deo produci posse probabilius est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

perfectio, & claritas: nisi enim Deus infinita perspicacia esset, infinitas species cernere, & discernere non posset.

24.

Arguunt quintò: Deus potest producere creaturam perfectissimam, quam potest; hæc propositio videtur per se nota, cum in ea prædicatum sit de ratione subiecti: demus ergo eam productam: aut est omnium creatura perfectissima; & ita intentum habetur: aut non est; & sic Deus non produxit perfectissimam, quam potuit, contra hypotheseim. Respondeo: ea propositio non est per se nota, sed per se manifestè falsa: siquidem creatura perfectissima, quam Deus potest, chymara, & impossibilis est, vt hætenus ostendimus: perinde ergo est dicere, Deus potest producere creaturam perfectissimam, quam potest; ac dicere, Deus potest producere chymaram: hæc autem propositio, Deus potest producere chymaram, manifestè falsa est: ergo & illa prior. Sed quid miror in his, & similibus argumentis refutandis, quæ in numeris, & lineis apertam instantiam patiuntur: & si cuius momenti sunt, certè probant, numerum finitum omnium maximum, lineamque finitam omnium maximam possibilem esse, vt intuenti constabit.

C A P V T I V.

Multitudinem creaturarum, siue corporearum, siue incorporearum etiam cathegorematicè infinitam à Deo produci posse probabilius est.

25.

ITa Gregorius in 1. distinct. 43. quæst. 4. Bassolis. quæst. vnica art. 2. Gabriel in 2. dist. 1. q. 3. Okam; Auicenna, Algazel, PP. Vasquez in 1. part. disp. 26. Compton disput. 46. Phys. sect. 4. Hurtado disp. 13. Phys. Conimbricens. 3. Phys. c. 8. licet ibidem oppositum probabile esse tueantur. Probatur assertio, primò: quia partes continui actû existunt: at hæ cathegorematicè infinitæ sunt; vt supra lib. 3. fusc ostendimus: ergo multitudo entium cathegorematicè infinita actû existit, atque adeò existere potest. Secundò, quia collectio infinita hominum ea est, cuius quæuis pars (quoduis nimirum indiuiduum hominum) possibilis est; & etiam cuius quæuis pars cum alia quauis nullam impossibilitatem, aut oppositionem habet: ergo ea tota collectio simul à Deo produci potest: aliàs etiam aliqua collectio finita hominum v. gr. simul à Deo produci non posset, esto quæuis eius pars possibilis esset, & nulla impossibilis cum alia. Quod autem aduersarij respondent, aut certè possunt quamuis collectionis infinitæ partem esse compossibilem cum quauis alia, secus verò omnes; id de collectione aliqua finita hominum conungi posset. Tertiò probatur assertio: quia infiniti actûs in infinitis instantibus, eodem tamen ac finito loco existere possunt, vt cernere est in pœnis, quibus damnatus in inferno æternum cruciandus est: ergo è contra infinita entia (homines v. gr. infiniti) in infinitis locis, eodem tamen ac finito tempore existere possunt: Quartò: quia per scientiam simplicis intelligentiæ videt Deus possibilem multitudinem entium infinitam: ergo ea actû simul existere poterit. Antecedens

R. P. Lyncei Philosophia Tom. II.

cap. 1. probatum est. Consequentia perspicua est: siquidem pleraque argumenta contra multitudinem entium simul existentem obiici solita, in eadem vt possibili instaurari, & enervari possunt. Quintò demum probatur eadem assertio solutione argumentorum; ad quam progredior.

Prima ratio contraria est D. Thomæ 1. part. quæst. 7. artic. 4. omnis multitudo est in aliqua specie numeri: sed multitudo infinita in nulla specie numeri est, vt pote innumerabilis. Verum in primis hoc argumentum oppugnat multitudinem non solum cathegorematicè, verum etiam syncathegorematicè infinitam; cum tamen hanc D. Thomas non neget. Deinde minor argumenti falsa est, & non probatur. Secunda ratio est eius indidem; omne, quod producitur, cadit sub certam intentionem agentis: at infinitum ita cadere non potest: ergo, &c. Maior perspicua videtur. Minor probatur: quia certa intentio agentis est, qua tot, tantaque producere intendit: quod si non sub ratione totius, tantum tendat, sanè non certa, sed potius incerta, sibi que non constans eius intentio futura erit: at multitudo infinita hac ratione sub certam agentis intentionem cadere non potest, cum quantà, quotane sit, designari nequeat. Verum huius etiam argumenti minor, minorisque probatio falsa est: siquidem vt aliquid cadat sub certam intentionem agentis, satis est, vt cadat sub determinatam voluntatem regulatam infallibili, & certa cognitione: quæ quidem ratione infinitum sub certam agentis intentionem cadere potest: & quidem id quod infinitum est, & nec quotum, nec quantum, certæ tamen intentionis obiectum esse posse constat ex processione diuinarum personarum; siquidem vna persona illarum, aliam productura, hoc ipso eam producere intendit, quantumcunque naturaliter eam producat: at alia sic intenta infinita est, omnisque mensuræ expers.

Secunda ratio est Alexandri Alenf. 1. part. quæst. 2. memb. 2. ad 3. Si Deus infinitum producere posset, sanè & posset producere omnia, quæ cognoscit possibilia: cuncta enim possibilia infinita tantum sunt, nec plura: atqui Deus omnia, quæ cognoscit possibilia, producere simul non potest: aliàs eius exhauriretur omnipotentia: nihil enim aliud faciendum superesset. Respondeo: in primis quamuis Deus infinitum producere possit, non ob id poterit producere cuncta possibilia: aliud enim est, posse producere simul & semel (vt aiunt) aliquod infinitum: aliud posse producere omnè infiniti genus; nec illa duo reciprocantur. Deinde esto Deus producat simul omnia, quæ possibilia videt, id intelligendum est de iis, quæ simul possibilia sunt; secus verò de iis, quæ non simul, sed successiue possibilia sunt: quare productis à Deo omnibus, quæ simul possibilia videt, eius omnipotentia exhausta non esset, vt pote cui infinitæ durationes successiue superessent producendæ, necnon infiniti actûs odij, & dissensus; si prius solos amoris, & assensus actûs produxisset: supponaturque, prout à plerisque aduersariis supponitur, repugnare essentialiter, vt quis simul amet, & oderit, assentiaturque, & dissentiat. Rursus si Deus omnia possibilia nullo excepto produceret, nihilque ei producendum restaret, non ob id ex-

C c 3 hausta

hausta esset eius omnipotentia : quia scientia Dei quamvis cognoscat quidquid est cognoscibile, nihilque ei cognoscendum superest, non propterea exhausta : ergo similiter in presenti, &c. Præterea quod Deus in eo euentu nihil amplius producere posset, non ex defectu potentia in Deo; sed ex incapacitate obiecti proficisceretur: sicut quod Deus chimaram producere nequeat, non ex defectu diuinæ omnipotentia; sed ex repugnantia chimaræ oritur: ergo sicut quod Deus chimaram producere non possit, nullius in eo imperfectionis indicium est: ita similiter quod Deus in eo euentu nihil amplius operari posset, eius potentiam imperfectam, exhaustamve esse non concluderet. Vltius quantum Deus nihil in eo euentu de nouo producere posset, tamen quæ produxit destruere, & reproducere, aut non destructa conseruare posset: at non maius est, rem de nouo producere, quam eam destructam reproducere, aut ne destruat, continuo conseruare: ergo omnipotentia Dei in eo euentu exhausta non esset. Tandem: si quod Deus in ea hypothese nihil de nouo producere posset, eius omnipotentiam exhaustum iri argueret; sanè de facto eius omnipotentia diminuta, & non tam latè patens, quam antea dici deberet: siquidem de facto nequit tantumdem producere de nouo, quantum antea; eo quod partes vniuersi existentis produci non possint de nouo; sicut, antea quam existerent, produci poterant.

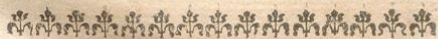
28.

Tertia ratio contraria aliorum est: quia si infiniti homines à Deo producti habeant infinitos lapides, singuli nimirum singulos, eosque in acervum proiciant; duo profectò exinde sequentur inconuenientia. Primum est, si quisque lapidem suum resumat, acervum illum exhaustum, & non exhaustum iri: exhaustum quidem iri, quia nullus superesset lapis: non exhaustum iri, quia infinitus est: quod autem est infinitum, nequit exhaustiri. Secundum inconueniens est, quemuis hominum illorum posse, & non posse resumere ex eo acervo denos lapides: posse quidem, quia si singuli proicerent denos lapides, singuli denos resumere possent: at acervus nihilo minus infinitus est, quam si deni lapides à quouis proiecti essent: ergo ex eo acervo quisque denos lapides posset resumere: non posse quidem, quia si singuli singulos tantum lapides, quos posuerunt, resumerent, acervus exhaustiretur, nullusque in eo lapis remaneret: at si singuli denos lapides resumere ex acervo possent, sanè accipiendo singulos tantum, acervus minimè exhaustiretur, sed potius infiniti in eo lapides remanerent: ergo singuli denos lapides resumere non possent: aut aliter, si singuli denos lapides accipere possent, quisque haberet plures lapides quam antea, ut perspicuum est, & non plures, quia eosdem lapides, quos antea, nullumque aliud haberent.

29.

Respondeo ad primum inconueniens; in hypothese argumenti, acervum lapidum præcisè exhaustum iri. Quod autem infinitum sit, non obstat: quia infinitum ablatione infiniti exhaustiri valet; solaque finiti ablatio est, quæ illud non potest exhaustire. Ad secundum inconueniens dicendum est: in eadem hypothese singuli singulos tantum lapides resumere possent, si uti supponitur; omnes resumere. Quod autem ille

acervus non sit minor, quam si singuli denos lapides proiecissent; in quo tamen euentu quisque denos resumere posset: hoc, inquam, non obstat: quia licet uterque acervus infinitus sit, atque adeò vnus alio maior, aut minor non sit; tamen in vno acervo sunt infiniti lapides, qui in alio non sunt: quod sufficit, ut ex vno acervo singuli resumere non possent, nisi singulos lapides, quos posuerunt; ex alio vero denos, quos proiecerunt. Tandem plura argumenta congeri solent; quæ eo tendunt, ut ostendant, infinitam multitudinem infinitum locum occupare non posse; atque adeò omnino impossibile esse: si enim possibile esset, infinitum locum occuparet, aut certè posset. Verum in primis hæc argumenta multitudinem certim spiritualium, in eodem loco naturaliter penetrabilium impossibile esse non conuincunt: deinde neque multitudinem rerum materialium repugnare nequitiam persuadent; cum etiam hæc in eodem loco diuinitus penetrari possint. Rursus infinitam multitudinem infinito loco collocatam non implicare tract. sequenti fusè ostendam.

TRACTATUS IV.

De infinitate corporis naturalis, aliarumve etiam rerum quoad extensionem localem.

CAPVT PRIMVM.

An corpus aliquod simpliciter infinitè extendi possit quoad locum, & tamen duobus terminis claudi?

ON posse, contra P. Arriaga disp. 13. physico. sectione 1. & alios Recentiores, cenſeo, & probò. Si possibile esset dimensio aliqua corporea, locum simpliciter, ac versus maximum infinitum occupans, & tamen duobus terminis clausa; sanè posset Deus creare triangulum, à cuius puncto pyramidalis ad eius basim esset infinita distantia. Fac ergo tale triangulum existere, & in eo duci iuxta punctum pyramidalis lineam vnus palmi, & postea lineam duorum palmorum, mox lineam trium palmorum, deinde lineam quatuor palmorum, & sic in infinitum vsque ad lineam vasis pyramidi oppositam; ita ut nulla linea aliam sibi immediatam nisi vno palmo superet. Quo posito, sic argumentor: basis eius trianguli est infinita, ut aduersarij supponunt, & de se perspicuum est, eo quod excedat lineas infinitas; quarum quatuor alia maior est: linea etiam proxima basi, siue penultima infinita est, cum à basi infinita solum vno palmo excedatur: eadem ratione linea antepenultima infinita erit, & sic de aliis anterioribus in infinitum: deinde linea à puncto pyramidalis inchoantes finita sunt: ergo iam à lineis finitis ad lineas infinitas sit transitus in eo triangulo: ergo